

paa sit Værf om Frederik den Store, blev hans Husfru Taalmodighed sat paa temmelig haarde Prøver — han var i den Grad optaget af sin Tankeverden, at enhver Forstyrrelse gjorde ham ude af sig selv. Der fortælles, at han, da Fru Carlyle en Gang med sit Haandarbejde op- søgte ham i det Tagværkse, hvor Vogen blev til, allerede efter faa Minuters Forløb bad hende om at lade Arbejdet hvile, idet Lyden af Naalen forstyrrede ham. Hun folde- de da Hænderne i Skødet og sad ubevægelig i Stolen. Men saa Dre- blifke efter blev den dybe Stilhed afbrudt af Tankeens: „Men Jane, jeg hører dig jo aandel!“ Og Jane var dermed nødt til at opgive ethvert Forsøg paa at holde sin Mand med Selskab under hans Studier. . . . Fru Carlyle har i sine Breve afslil- lige Historier af den Art at berette, men man skal nu ikke tage for tungt paa, hvad hun siger — hun havde en blandt kvinder ikke ualmindelig Evne til at gøre en Væg til en Ele- fant, og hun har heller næppe altid været lige nem at omgaaes. Hendes egen Moder erklærede, at det var vanskeligt at komme ud af det med hende. Hun kunde være indsmigren- de, villig og fuld af Spøg; men hen- des Stemning slog let over i sin Modsatning, og da var hendes Tun- ge som „en Skatteknug, der straks ved den svageste Berøring river Su- den af.“

Naar Carlyle pintes af sin daar- lige Måde eller hans Husfru af For- sølelse og Sæmleshed, har Barome- teret ofte staaet paa storm. Saa snart han havde Smerten, glemte han altid hendes — hendes Erfaring gif ud paa, at „naar en Kone har Influenza, drejer det sig kun om en Smule Forsølelse; er det Man- den, som har Influenza, er det der- imod en frugtlig alvorlig Ting.“ Det var nu ikke altid Carlyle, der gav Anledning til Strid. Et kvinde- ligt Hændelse gengiver følgende Scene:

„En Dag vilde jeg besøge mine Venner og traf Husets Herre i Be- greb med at gaa ud; han saa ned for sig, Værgrelse stod malet i hans Træk, og han nikkede sin tavst, idet han gif sin Vej. Tjenesfejeste førte mig ind i et halvmørkt Værelse, hvor jeg fandt Fru Carlyle liggende paa Divanen.

„Mødte De Thomas?“ spurgte denne, idet Stemmen endnu skælvede efter den huslige Storm.

„Ja.“ svarede jeg, „jeg mødte ham paa Trappen; han saa helt for- styret og sørgmodig ud. Hvad er der sket, Kære?“

„Hvad der er sket?“ udbrød Fru- en med lynende Øjne. „I to Dage har jeg af en forfærdelig Hovedpine været lænket til denne Divan; og først for ti Minutter siden kom- mer han ind og spørger mig, hvad der er i Vejen med mig! Og saa, ja saa kastede jeg ham en Tekop i Hovedet!“

Dette Anfald stod jagtens i For- bindelse med den Jaloufi, hvoraf Fru Jane var plaget i Anledning af hendes Mandes Væfendtskab med Lady Ashburton. At et Geni nød Omgangen med en smuk, begabet og højtstaaende Dame, var maasse kun „naturligt og rosværdigt.“ som han udtrykte sig; men det var lige saa naturligt, omend ikke rosværdigt, at hans Husfru maatte være mindre begejstret for den fornemme Lady, i hvem hun saa en Rivalinde, end han var.

Carlyle kunde aldrig forstaa, hvor- for Samlivet med hans Husfru al- tid maatte være saa uroligt. At han i Grunden holdt meget af hende, viste han, da hendes Moder døde. Han anede, hvilket Tab det betød for hende, og forsikrede hende i et Brev om sin inderlige Medfølelse:

„ . . . Jeg kan ikke raade dig til noget bestemt, men vil gøre alt, hvad du ønsker. Sig mig det aabent, min Kære! Var du dog blot blevet hos mig, saa havde du i alt Fald kun- net græde ud ved mit Hjerte! Gud hjælp dig til at taale dette haarde Slag, min stakkels, lille Jane! . . . Det forekommer ganske vist grusomt at spørge dig om Naad, og dog skal dine Ønsker, Kæreste, lede mig til at gøre det rette.“

Det var efter denne sørgelige Til- dragelse at Carlyle for første Gang forærede sin Husfru en Fødselsdags-

gave. Hun skrev i den Anledning til en Veninde:

„Hvad siger du til min Mand? Han har givet mig en Præsent til min Fødselsdag! Han, der aldrig tænker paa noget saa ligegyldigt som en Fødselsdag, der ikke afsty- rer noget i den Grad som at gaa ind i en Butik for at gøre Indkøb, hvis Venkæder og Jaffer jeg til Stræb- dernes Forjærdelse selv maa sørge for, hvis jeg sniffer, han skal have noget at tage paa — han har over- bundet sig selv til at gaa ind i en Juvelerbutik og købe mig en henri- vende Blafte Parfume! Jeg kan ikke beskrive dig, hvor vemodig og hvor lykkelig denne lille Gave har gjort mig, den første af den Art, jeg no- gen Sinde har faaet af ham. Han har nemlig altid i store Ting været henynsfuld og venlig; men disse smaa Opmærksomheder, som vi kvinder tillægger saa meget Værd, har han aldrig ladet nogen blive til Del; hans af Naturen næsten alfor alvorlige Tankeverden og hans Op- dragelse er vel Skyld deri. Men hans Trang til at erstatte mig den Uerstattelige har altsaa nu foranle- diget ham til at være lige saa god imod mig i Smaating, som han ellers kun plejer at være i store.“

Fra den Stund af glemte Carlyle aldrig hendes Fødselsdag. En Gang troede hun, at det alligevel var sket. Hun opholdt sig paa det Tid- punkt hos en Veninde og skrev til ham:

„Min kære Mand, Skæbnen har i Dag spillet mig et afføbeligt Puds! Og dog er jeg ikke en Gang led over den Engstelse, jeg i to Timer gennem- gif. Jeg kan ikke skildre dig, hvor elendig jeg følte mig! Men jeg er overbevist om, at intet af, hvad der møder mig, kan være saa slemt, som jeg fortjener det. Sør altsaa og forsvares. Jeg gif selv paa Post- huset; men Postmesteren erklærede, at der ikke var noget Brev til mig. Skum med Besvær formaadede jeg at holde Taarene tilbage; jeg bevi- mede ikke eller gjorde andre Dumhe- der, men Hjertet krampede sig sam- men, og jeg blev i fort Humør. Jeg sværede mig inde i mit Værelse, hvor jeg plagedes af de skrællende Forestillinger. Skulde det alligevel til sidst have været med din Taalmodighed, og skulde du have foresat dig aldrig mere at skrive til mig? Er du taget til Adiscombs, og har du i det behagelige Selskab der glemte min Ringed? Eller er du blevet syg, saa jeg, at du ikke er i Stand til at skrive? Denne Tanke betog mig næsten Forfærdelse, og jeg havde allerede bestemt mig for straks at tage hjem til London, da Julias Stemme pludselig ifingrede gennem Huset: „Fru Carlyle, Fru Carlyle, hvor er De? Der er et Brev til Dem!“ I et Sæt var jeg ude og holdt dit Brev i Hænderne. Tænk dig, Postmesteren havde overset det og saa givet Robert det med! Jeg tror ikke, et Kærlighedsbrev nogen Sinde har faaet en saa taknemmelig Modtagelse! Al, min kære, med min Organisme duer jeg ikke for denne Verden! Jeg føler mig efter denne lille Episode saa nedbrudt paa Sjæl og Legeme, som om jeg havde haft Kolera eller Tyfus. Min Haand sit- ter endnu i den Grad, at jeg knap formaar at føre Pennen. Alligevel er jeg bestemt af en uimodstaaelig Trang til omgaaende at fige dig min inderlige Tak. . . . Nu vil jeg prøve at sove lidt. Og for at komme til No vil jeg søge at bilde mig ind — jeg vilde ønske, at jeg altid kunde det — at jeg trods alle mine Fejl og Dumheder er dig det kæreste Bæ- sen paa Jorden.“

Den Slags Breve som de to, naar de var afslite, kende hinan- den, skriver man ikke, hvis der mang- ler den gensidige Fortaaelse og Kærlighed. Men i det daglige Liv havde de svært ved at forliges. De lignede, siger Hardy, hinanden for meget — de var begge nervøse og havde daarlig Måde, de var over- drevent selbevidste, og de havde ingen Værn, som kunde aflede deres Tanke. De var i Ordets strengeste Forstand alt for hinanden, de var hinandens Trøster og — Plageaand! Deres Ben Lennyson bemærkede trafteude: „Hvillen Lykke, at de gif- tedes sig! Ellers vilde i Stedet for io Menneskebørn fire blevet ulykke- lige.“

Tødsfald.

Del Rey, Calif., 28. Maj, 1918. Anders Nielsen er død! Iod det Onsdagen den 22. Maj udoover vor Landsby og Settlement. Skønt vi alle vidste, at Nielsen var syg, og at Enden nærmede sig, saa kom Dø- den dog, før de fleste havde ventet det. A. Nielsen led i over 2 Aar af Sukkerjyge, men tilsidt maatte han bukke under for denne snigende Syg- dom. Han døde en stille og rolig Død, omgivet af sine Børn, og som vi tro gif han hjem til den himmel- ske Salighed.

Med Anders-Nielsens er der afslut- tet et virksomt Liv baade i Menig- heden og i hans jordiske Skald. Han har i sit lange Liv som et troende Menneske — han blev omvendt i sin Ungdom hjemme i Danmark — taget ivrig Del i Arbejdet for Guds Rige, og det var mangen Gang et selvfornægtende Arbejde. Blev han skubbet til Side, han tog fat igen; det var ikke egen Ære, han søgte, nej Herrens Ære og hans Riges Fremgang, det var det han stræbte efter, og vi ved, at hans Arbejde har ikke været forgæves.

Anders Nielsen var Menighedens Sekretær siden dens Stiftelse, og han var Søndagskoleforstander. Han har været i Søndagskolegerningen siden sin Ungdom. Baade han og hans for 5 Aar siden afdøde Hus- fru havde altid en Gerning at gøre i Søndagskolen, paa hvilken Plads de saa end var. Han stod heller aldrig tilbage, naar der skul- de ydes til Menighedens eller Sam- fundets Gøremaal; han forstod, at Herren vilde bruge vore Vidler til at fremme sin Gerning paa Jord, og A. Nielsen var altid villig til at give af hvad Herren havde be- troet ham, og det bevisste han til det sidste. Han testamenterede et Tusinde Dollars (\$1,000.00) til den forenede Kirke; han ofskede den og anskede dens Gerning Fremgang. Han blev begravet fra vor Kirke under ualmindelig stor Deltagelse Lørdag den 25. Maj; det var den største Begravelse, som er udgaaet fra vor Kirke. Vi vil bevare Min- det om ham som en tro og virksom Arbejder iblandt os.

Anders Nielsen var født i Dan- mark for 64 Aar siden i Vejlsby Sogn paa Fyen, og han var med i det skønne, rige Guds Liv, som der rørte sig paa disse Egne i hans Ungdom, og som han saa gerne talte om. I 1888 rejste han og hans Husfru, straks efter deres Bryllup, til Amerika og bosatte sig i Al- bert Lea, Minn. I 1897 rejste de til Arcola, Texas, og var der i 6 Aar; derefter kom de hertil Califor- nia i 1903, og tilsidt bosatte de sig her ved Del Rey, hvor Nielsen havde købt en Frugtfarm, hvor de boede til deres Død. For 5 Aar si- den døde hans Husfru; hun havde været ham en trofast Medhjælper, og han savnede hende meget. De kunde have holdt Sølvbryllup sam- me Aar, som hun døde. De efterlod sig 5 Børn, 1 Søn og 4 Døtre, som alle bor heromkring.

Johan Waldemar.

Tale om at holde en Tale.

(Holdt i en Venstre-Ungdoms. af ?)

„Aller Anfæng ijt schwer,“ siger Lytten; mangen Taler har fandt dette Ord. Allerede Begyndelsen er vanskelig. Hvad skal man begynde med? En Kiltale? Svori skal den bestaa? Mine Damer og Herrer! Nej, det lyder dels alt for familiært og dels alt for forment. Det forud- sætter næsten et Middagselskab med Herrer i Kjøle og nebringende Da- mer i Silke. Danske kvinder og Mænd! Det er saa højtideligt, det er som at møde frem med en stor- tillet Salmehog i Læder og med Sølvspænde. Det passer ikke ret over- for unge Piger og Ungerøende i en Ungdomsforening. Ærede Forsam- ling! Det er noget lettere. Det for- der ingen, thi det vender sig ikke til nogen enkelt, men det behandler alle som en Del af en stor Klump. Der er lidt skodesløst ved denne Kiltale. Synes De ikke? Naa, man kan jo ogsaa være sig ad, som jeg gjorde her i Aften. Jeg begyndte ikke med nogen Kiltale, men bukkede pønt for

Dem, da jeg kom herop paa Taler- stolen. Jeg haaber, at De alle hver især sølte, at det var Dem, jeg buk- tede for! De har bedt mig fortælle Dem, hvorledes man skal holde en god Tale, thi det er noget, De gerne vil lære.

Det vil jeg gerne, thi det har jeg ofte spurgit mig selv om, og skønt jeg ikke er kommet saa vidt, at jeg kan give mig selv et tilfredsstillen- de Svar, saa kan jeg dog nok give afslillige Vint, som kan være Dem til Nytte, ligesom de har været det for mig.

Jeg vil tage mit Udgangspunkt fra Tilhørerne. Jeg har nemlig oftere været Tilhører end Taler. Der er tre Slags Tilhørere. Jeg vil sammenligne de tre Slags med et Sold, en Tragt og en Svamp.

Soldet er dem, der lader Taler løbe ind ad det ene Øre og ud af det andet. Taler kan samme Bie- ning paa dem som at slaa Vand paa en Gaas. De er kun kommen til Møde, fordi Strømmen tog dem med. De opholder sig som oftest i Udantem af Forsamlingen, hvor de passerer og ler. Vorden sammen- ligner dem med Jorden ved Siden af Vejen, hvor Folk laver Gangsti- er og træder alting ned. De er uimodtagelige. Tragten er dem, der nok hører Ordet, men ikke bevarer det. Det gør ikke noget varigt Ind- tryk. Det løber fra dem. De to Slags Tilhørere vil altid findes. De fand- tes ogsaa, hvor Vorherre talte. Det var sikkert med Hensik paa dem, at han saa ofte i sine Taler raabte: „Svo som har Øren at høre med, han høre!“

Svampen er dem, der virkelig hø- rer. En Svamp kan til en Begyn- delse være saa tør, at den har ondt ved at blødes op og tage imod, men naar den først begynder at tage imod, tager den alt, hvad den kan rumme. Det er den Slags Tilhø- re, en Taler ønsker sig.

Svor mange „Svampe“ her er til Stede, ved jeg ikke, og De ved det ikke heller, lige saa lidt som nogen af os ved, hvor mange der er saa tørre, at de har ondt ved at tage imod. Men nu begynder vi.

Jeg vil sammenligne en Taler med en Oparter paa en Restauration og Taler selv med Maden.

Der er ikke ligegyldigt, hvorledes en Oparter ser ud og opfører sig. Han skal være ren og pæn i Tøjet og have værne Manerer, for at Gæ- stene kan føle sig vel til Møde ved at tage imod Maden fra ham.

Saa samme Vis maa en Taler op- træde. Han maa i sin Fremtræden vise, at han har Respekt for sine Til- hørere. De maa straks føle, at han har Villie til at være høflig og fore- kommenne overfor dem, thi derved bliver de mere modtagelige for, hvad han har at sige.

Seh, uheldigt virker det, naar en Taler har frastubende og udannede Manerer, som naar han f. Eks. staa- er og taler med Hænderne i Bukse- lommerne eller lægger sig slodesløst til Soile paa Talerstolens Rand eller staa- er og drifter Vand uhandjelig og spiler ned ad sig, for ikke at tale om naar han maasse piller Nase, river sig i Haaret, bider i sine Negle eller er behestet med andre lige saa slomme og lattervækkende Unoder. Jeg har hørt om en Præst, der havde den Vane at pille sig i Haaret og ved Halslinningen i sin Strube, at han en Søndag prædikede om de forskellige Synder. „Nogle er store,“ sagde han og pillede i Haaret, „andre er smaa,“ og saa pille- de han ved Halslinningen, „nogle er skjulte, og andre er aabnære,“ og for hver Gang pillede han saa her og der, saa at Tilhørerne havde ondt ved, at tænne deres latter, fordi det hele Tiden saa ud, som om han talte om det, han pillede efter.

Taleren maa endvidere tale med et højt og klar Stemme, saa at Tilhø- rerne ikke skal have Besvær med at forstaa ham. Hans Stemme skal ikke være skrigende, langftra, men den skal dog være saaledes, at Tilhørerne nærmest faar Besvær med at und- gaa at høre ham. Og saa maa han udtale Ordene tydeligt. Han maa ikke stamme eller læspe eller ombytte Ordene, saa at han f. Eks. ombytter det Bløde d i Ordet Glæde med i eller en anden Lyd. Jeg har hørt om en Præst, der gjorde dette, at han f. Eks. sagde: „Dette hæserlige Brusepar“ og „Laser os alle bejel!“

(Sluttes paa sidste Side.)

Luthers Liv

fortalt for Ungdommen af N. P. Lang.

Paa en livlig og fængslende Maade er Govedtræffene i den store Reformators Liv og Birke, samt de dermed nærmest forbund- ne Personer og Begivenheder, fremstillet under følgende Kapitel- overskrifter:

- 1. Barndomshjemmet. 2. Omgivelsernes Magt. 3. I Vørne- skolen. 4. Paa egne Ben. 5. I gode Hænder. 6. Paa Universi- tetet. 7. Klostergiben. 8. Jnd i Præstestanden. 9. Rejsen til Rom. 10. Teologisk Professor. 11. Afslad. 12. Udforbringen. 13. Re- ssten fra Folket. 14. Papismens Genbrud. 15. De to Venner. 16. Luther og Eck. 17. Det store Brud. 18. Luther i Worms. 19. I Skjul paa Wartburg. 20. Fra Luthers Birkefeldt. 21. Lu- ther indtræder i Vægtestanden. 22. Striden om den hellige Ra- der. 23. Den store Befendelse. 24. Træk fra Luthers Liv og om- gangstreds. 25. Paa det sidste.

Bogen er paa 152 Sider, trykt paa godt Papir og forsynet med mange Billeder. Sælges i smukt udstyret Papbind til den forholdsviis meget billige Pris af 50 Cents.

Bogen egner sig fortrinligt som Gavebog i Søndagskoler og Konfirmandklasser.

Bød Partisøb opnaas betydelig Rabat.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

„The Dragoon“.

En engelsk Udgave af Past. N. P. Madsens bekendte Fortælling „Povl“. Oversat af H. F. Trykt med store nye Typer paa godt Papir og hæftet i smukt og stærkt Omslag.

Pris 25 Cents.

6 Eksemplarer for \$1.00.

I Kommission hos

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

For Liberty and Right.

THE SONG OF THE U. S. ARMY.

By Carl Neumann.

Ovenstaaende betegner intet mere eller mindre end en aldeles glimrende Oversættelse af den bekendte dan- ske Krigssang „Den Gang jeg drog af Sted“ læmpet ef- ter amerikanske Forhold.

Tæt henimod 20,000 Eksemplarer af Sangen er al- lerede solgt, og den vil utvivlsomt blive solgt i Hundred- tusindvis. For alle Danske i Amerika maa den have ganske særegen Interesse.

Pris — med Musik — 10 Cts. per Eks.

Partipris opgives paa Forlangende.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE, Blair, Nebr.

Kristelige Fortællinger.

Følgende Fortællinger udgivet af Kirkelig Forening for Andre Mission i Danmark anbefales til Menigheds- og Ungdomsbiblio- teler og andre kristelige Læseforeninger saa vel som til Gavebøger og privat Brug. De er alle indbundne i komponeret Skirtingssbind. Paa enkelte af Bøgerne er Prisen sat noget lavere end oprindeligt.

- Fortroppen. Fortælling fra Slaveriets Dage i Amerika. Over- sat af N. P. Madsen. 281 Sider. Pris \$1.00.
- Domitia. Fortælling fra det gamle Rom af Varing-Gould. 417. Sider. Pris \$1.00.
- Han vilde noget. Fortælling af Wilhelm Dantau. 138 Sider. Pris 60 Cents.
- Hanso. Sigisnerfortælling af Elisabeth Francke. 90 Sider 60c.
- Hittebarnet. En Fortælling for unge Piger. Autoriseret Oversættelse ved Berta Hejberg. 292 Sider. \$1.20.
- Kirken i Urifoven. Fortælling fra Missionsmarken i Afri- ka, af Marx Zantzen. 196 Sider. \$1.00.
- Bød Lygtens Skin. Fortællinger for Ungdommen. 214 Si- der. Pris \$1.00.
- Den undslupne Kone. En Selobiografi af Margaret Mary Moulit. Oversættelsen bearbejdet af Lauritz Petersen. 162 Sider. 90 Cents.
- Høigaardsfolk. Fortælling af Elith Pedersen. 430 Sider. Pris \$1.50.
- Pomponia. Fortælling fra Romerrigets Tid. Paa Dansk ved N. P. Madsen. 305 Sider \$1.00.
- Mara. Fortælling om Valdenjerne. Oversat ved N. P. Mad- sen. 121 Sider. 50 Cents.
- Jernbanesituationer. Korte Træk og Skitser fra Refse- lvet, af B. L. 119 Sider. 50 Cents.
- Esther. Fortælling fra Armenien. Oversat af N. P. Madsen. 183 Sider. 90 Cents.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.